

REISVERSLAG 2019 NR.11 WE ZIJN GELAND.

We zijn geland. Op de minuut nauwkeurig.

Heel bijzonder, zeker voor Afrika.

Een goed voorteken?

We groeten de douane, de jongens bij de karretjes en de helpers bij de koffers. Een bedelaar wil geld en doet of hij niet kan spreken, maar als ik in het Peulh antwoord geef, schrikt hij zo, dat hij er vandoor gaat.

De lucht is vol stof, het is warm, ongeveer 35gr. De vrachtwagens stoten vieze rookwolken uit en de stank op straat met al dat stilstaande water van de overstromingen is niet te harden.

De koeien hebben voorrang bij het oversteken, zelfs op hoofdwegen.

Geen twijfel mogelijk: we zijn in Dakar, in Afrika.

We hebben een afspraak met de directeur van een bedrijf dat zich bezighoudt met zonne-energie voor water voor landbouw. 'Langs de weg naar de luchthaven', stond er in de app. Ik kijk nog eens goed voor het juiste adres en ontdek op tijd dat het op de weg ligt naar de oude luchthaven, aan de andere kant van de stad. We bellen af en beloven morgen te komen.

Voordat we het logeershuis binnenstappen, staat er al een rij 'patiënten' voor de deur. Ik ben moe van de korte nacht, de vlucht en de drukkende vochtige vieze hitte. Het enige wat ik wil is een emmer water om te douchen, een schoon laken en een, zo mogelijk redelijk fris ruikend, matrasje.

We verschuiven de afspraken voor de patiënten naar morgenochtend zeven uur, dan moet de ergste hitte nog komen.

Slapen doen we nauwelijks, zweten wel!

Klokslag tien uur zijn we bij de afspraak. Ik ben er stil van, twee keer exact op tijd in 24 uur?

Het is een fijn en goed gesprek. We herhalen enthousiast het gesprek, en nog eens en nog eens, om vooral geen detail te vergeten. Fijn om met iemand te praten die zijn vak verstaat, maar ook begrijpt dat het 'bij ons' in Mauritanië een beetje erg anders is dan in Senegal, laat staan in Europa.

Vol goede moed gaan we onze boodschappen doen en allerlei zaken regelen als geld wisselen, naar de bank, de garage voor de auto, de politie voor verlening van de carte grise en de verzekering.

Daar rollen we klokslag vier uur naar binnen. Precies op tijd want de dame staat met de sleutel in haar hand om bij gebrek aan klanten de deur af te sluiten.

Terug in het logeerhuis gaan we inpakken voor de lange rit naar Mauritanië. Alles moet mee, niet alleen onze spullen maar ook zakken en dozen van andere mensen die wij onderweg in de komende uren moeten afleveren. Een waar postorderbedrijf. Er kaartjes aan hangen wat voor wie is doe ik allang niet meer. Adressen vragen? Ook niet. Of ze weten dat we komen? Of ze thuis zullen zijn? Geen idee.

We lossen het onderweg wel op.

Een meisje van ongeveer tien jaar staat op een afstandje met een verdrietige uitdrukking op haar gezichtje naar ons te kijken.

Haar moeder is twee jaar geleden bij de bevalling van een tweeling overleden. Sindsdien woont ze hier in Dakar bij familie. Ze is bang in haar eigen dorp. Haar broertje woont bij oma, haar twee tweelingbroertjes bij haar tante. Allen op het erf van haar moeder. Haar vader werkt ver weg en komt hooguit een keer per jaar naar het dorp.

Ze was in huis en hielp haar moeder toen die plotseling naar het ziekenhuis moest voor de bevalling. Een dag later brachten wij haar overleden moeder en de twee kleine broertjes terug naar het dorp, terug naar huis.

Het meisje kon het huis niet in. Het lukte haar letterlijk niet meer over de drempel te stappen. 's-Nachts zwierf ze rond. Eerst op het erf, later in het dorp. Ontheemd in haar eigen dorp.

Ze werd magerder en bleek en zwak.

Ze wilde naar Dakar, ver weg van huis, dorp en zelfs van land. Daar is ze nu. Ze gaat met plezier naar school, speelt met de andere kinderen en zorgt mee voor de kleintjes, lacht voorzichtig, het gaat beter met haar.

Als ik vraag of ze mee zou willen, een weekje naar haar dorp, haar broertjes, schudt ze heftig haar hoofd. Het is nog te vroeg?

De rit is lang, de hitte drukkend. De temperatuur loopt iedere 50 kilometer op tot we bij de grens met Mauritanië de 45 graden hebben bereikt. Het is een temperatuur en vochtigheid die nog bij de regentijd hoort. Toch is het oktober. De typische bomen nog zonder blad zeggen dat er nog meer regen komt.

We stoppen onderweg bij een lage tent, letterlijk, om iets te eten. We kunnen niet kiezen, het is gewoon wat de pot schaft. Als je een sterke maag hebt en het lokale voedsel kunt waarderen, dan kun je voor weinig geld lekker eten en als dessert de heerlijke drie piepkleine glaasjes hete zoete thee drinken. En met volle energie de hitte en de zandstorm trotseren op weg naar huis. 16 uur later zijn we als uit het zand gerezen thuis, en vinden ook daar alles doordrongen van het zand, de kleren, het bed, de matrassen de pannen en potten... Maar, we zijn veilig thuis gekomen... en dat is in deze zandstorm niet iedereen gelukt.

HET VERSCHIL TUSSEN HEMEL EN AARDE IS NAUWELIJKS ZICHTBAAR.

warme groet,
Wiljo Woodi en Demba Abou

